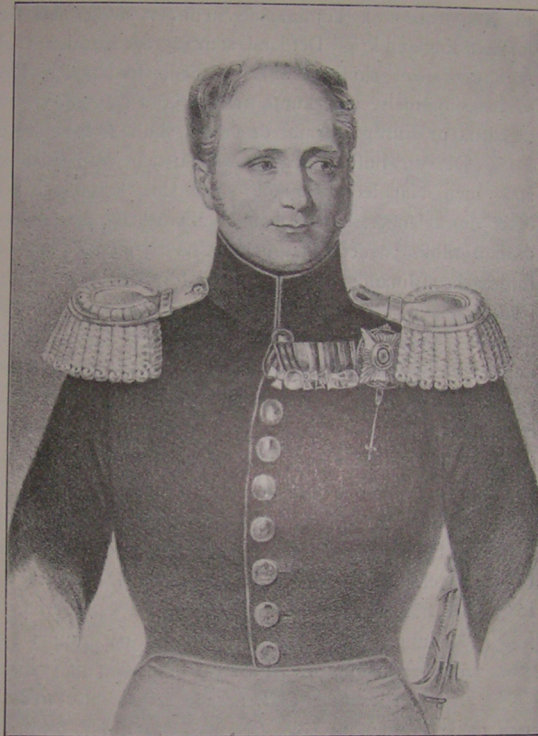

tänka på än att låta sina härar söka upp svenskarna; de fortsatte färden österut för att upptaga kampen med ryssarna och bringa den till slut, något som efter två mödosamma fälttåg skedde först genom freden i Tilsit, hvilken afslöts den 7 juli 1807.

Napoleon måste dock alltid lämna trupper att iakttaga den i Pommern stående svenska styrkan, enär denna på ett betänkligt sätt hotade hans förbindelser, och detta uppdrag anförtrodde han åt marskalk Mortier med dennes armékår. Napoleon var emellertid angelägen att få fred med Sverige och erbjöd dess konung ena gången medverkan vid bekrigande af Ryssland, andra gången besittningen af Norge, men allt förgäfvades, och till och med sedan Ryssland slutit fred med Napoleon och de utlofvade engelska förstärknings-trupperna uteblefvo, framhårdade Gustaf IV Adolf vid sin tanke och skydde icke att ensam upptaga kampen mot Europas härskare. Sedan han den 2 juli uppsagt det den 18 april ingångna stilleståndet och själf öfvertagit högsta befälet på krigsskådeplatsen, dröjde det icke länge, förr än de svenska trupperna voro

Kejsar Alexander I.

instängda i Stralsund och, sedan denna fästning dagtingat, utträngda på ön Rügen, därifrån general Toll, sedan konungen lämnat ön, med knapp nöd räddade dem. Denna halsstarrighet skulle få ödesdigra följder.

Den långa fiendskapen mellan Napoleon och Alexander förbyttes plötsligt i en förtrolig vänskap, och nu skulle västerns och österns härskare förena sig för att styra Europa. Napoleon lockade härvid Alexander med antydningar och löften om